Criteriul ziarului „Sportul"

Merckx, idolul celor din Cîmpinei

(Urmare din pag. 1)

și-a pus cască de velodrom (nu se știe de unde) și și-a improvizat mănuși de lînă cu degetele tăiate; nu s-a calificat, dar va veni miercuri din nou. La 16 ani, Mircea Andronache știe de toate, căci citește zilnic „Sportul"; a pornit tocmai din Militari (prima cursă), a venit și a cîștigat-o și pe-a doua! În schimb, Dorin Scarlat, care e „hehei, într-a doua", a trebuit s-o întîlnească pe tanti Erji, ce venea de la serviciu, ca să afle, să-și ia bicicleta „Pionier" din str. Zorileanu și o cască galbenă de la nenea Puiu și să se prezinte la start. Alți trei prieteni, toți din Barbu Văcărescu, un prim nucleu ciclist,

La start!

au venit împreună: Florin Cristian (clasat al doilea), Cristian Gațu (abandonat) și deliciosul Marius Savin, cu caschetă de jocheu în cap, care s-a încumetat, la 4 ani, să-și înfrunte colegii mai mari pe tricicletă. Și Tudor Cazan era să abandoneze, în primul tur, dar și-a amintit de Eddie Merckx, idolul său, a continuat și s-a calificat!

Concurenții care nu s-au clasat pe primele trei locuri în întrecerile primei zile (atît pe circuitul din str. Cîmpinei, cît și pe cel din bd. Leontin Sălăjan) pot participa mîine la seriile eliminatorii ce se desfășoară pe aceleași circuite.

Primii trei clasați, care s-au calificat direct pentru semifinalele de vineri după-amiază: **categoria pînă la 7 ani** — inclusiv (600 m): 1. Sorin Mihai Petrescu, 2. Florin Cristian, 3. Paul Ștefan; **categoria 8—10 ani** (1,6 km): 1. Niculae Stan (Șc. gen. 174), 2. Fiorin Grigore (Șc. gen. 194), 3. Constantin Cojocaru (Șc. gen. 162); **categoria 11—14 ani** (2,4 km) — **seria I**: 1. Dan Stănescu (Șc. gen. 196), 2. Teodor Agiu (Șc. gen. 17), 3. Alexandru Penciulescu (Șc. gen. 26); **seria a II-a**: 1. Alexandru Onuțiu (Șc. gen. 171), 2. Igor Agiu (Șc. gen. 17), 3. Tudor Cazan (Șc. gen. 28); **categoria 15—16 ani** (4,0 km) — **seria I**: 1. Mircea Andronache (Șc. gen. 198), 2. Cornel Cucu (Șc. prof. Electromagnetica), 3. Mircea Voiculescu (Lic. I. Neculce); **seria a II-a**: 1. Florian Ioniță (Grup Șc. Vulcan), 2. Daniel Sandu (Șc. gen. 177), 3. Gheorghe Miholecu (Lic. Mihai Viteazu).

Au luat parte la această primă etapă de pe circuitul Cîmpina 75 de mici alergători (repartizați astfel pe categorii: 10—10—23—32) din 46 unități de învățămînt (!). În frunte s-a situat Școala generală nr. 15, urmată de Liceul „Aurel Vlaicu", de Școlile generale 170, 171 și Liceul Neculce.

ENTUZIASM ÎN CARTIERUL BALTA ALBĂ

(Urmare din pag. 1)

reține atenția: Teodor Ciumeti.

— Frate cu cicliștii Nicolae și Gheorghe Ciumeți?

— Da. Sînt cel mai mic.

Dacă mi-ar fi cerut cineva un pronostic, l-aș fi dat solist. Aș fi pierdut. Teodor Ciumeti s-a clasat pe... penultimul loc.

Arbitrii au răzbit cu greu. Părinții nu voiau nici în ruptul capului să-și părăsească copiii: lîngă ei la start, fuga apoi dintr-o parte în cealaltă a circuitului, la sfîrșitul cursei erau mai obosiți decît concurenții... Au fost și galerii puternice. „Hai Costele!", „Hai Ghiță!", „Hai Ionele!". Fiecare serie avea un favorit pe care copiii îl încurajau scandindu-i numele.

Învingătorii erau fericiți. Învinșii amăriți. Se mai luminau atunci cînd arbitrii îi anunțau că pot concura miercuri în recalificări. Era o plăcere să-i vezi îmbujorați, marcați de primul efort competițional din „cariera" lor de sportivi. Antrenorii (prof. Ion Stoica, prof. N. Grigore) și-au nofat cîteva nume. Poate le vom întîlni peste cîțiva ani pe lista campionilor.

111 copii, în prima zi de concurs. O cifră care atestă că în cartierul Balta Albă și în împrejurimi sportul cu pedale este o adevărată pasiune a școlarilor. Și încă n-au venit toți! Miercuri și vineri alte zeci și zeci de viitori cicliști se vor prezenta la startul Criteriului ziarului „Sportul".

Primii trei clasați, care s-au calificat direct pentru semifinalele de vineri după-amiază; **categoria pînă la 7 ani (inclusiv)** — 600 m — 1. Bogdan Mihalache, 2. Gabriel Mamda, 3. Virgiliu Balint; **categoria 8—10 ani (1,6 km)**: 1. George Icze (Șc. gen. 21); 2. Ionel Iosif (Șc. gen. 40); 3. Eremia Gheorghe Dianu (Șc. gen. 39); **categoria 11—14 ani (2,4 km)**: **seria I** — 1. Mircea Dobrin (Șc. gen. 21); 2. Russen Florescu (Șc. gen. 200); 3. Florin Neagu (Șc. gen. 86); **seria a II-a**: 1. Vasile Petcu (Șc. gen. 196); 2. Dumitru Voica (Șc. gen. 124); 3. Virgil Costache (Șc. gen. 200); **seria a III-a**: 1. Cristian Gheorghe (Șc. gen. 64); 2. Virgiliu Ivan (Șc. gen. 70); 3. Pavel Ciulai (Șc. gen. 70); **seria a IV-a**: 1. Nicolae Oprea (Șc. gen. 39); 2. Iulian Hliban (Șc. gen. 38); 3. Dumitru Popescu (Șc. gen. 199); **categoria 15—16 ani: seria I** — 1. Marian Dima (Șc. gen. 79); 2. Costel Chilău (Șc. prof. Iosif Ranghel); 3. Vasile Lupului (Șc. gen. 36); **seria a II-a**: 1. Cristian Constantinescu (Lic. energetic); 2. Dumitru Nedelcu (Lic. C. A. Rosetti); 3. Constantin Niculescu (Șc. gen. 200).

Au luat parte la această primă etapă de pe circuitul din Bd. Leontin Sălăjan 111 concurenți (repartizați astfel pe categorii: 8—13—60—30) din 43 de unități de învățămînt. În frunte s-a situat Școala generală nr. 200 cu 9 concurenți.

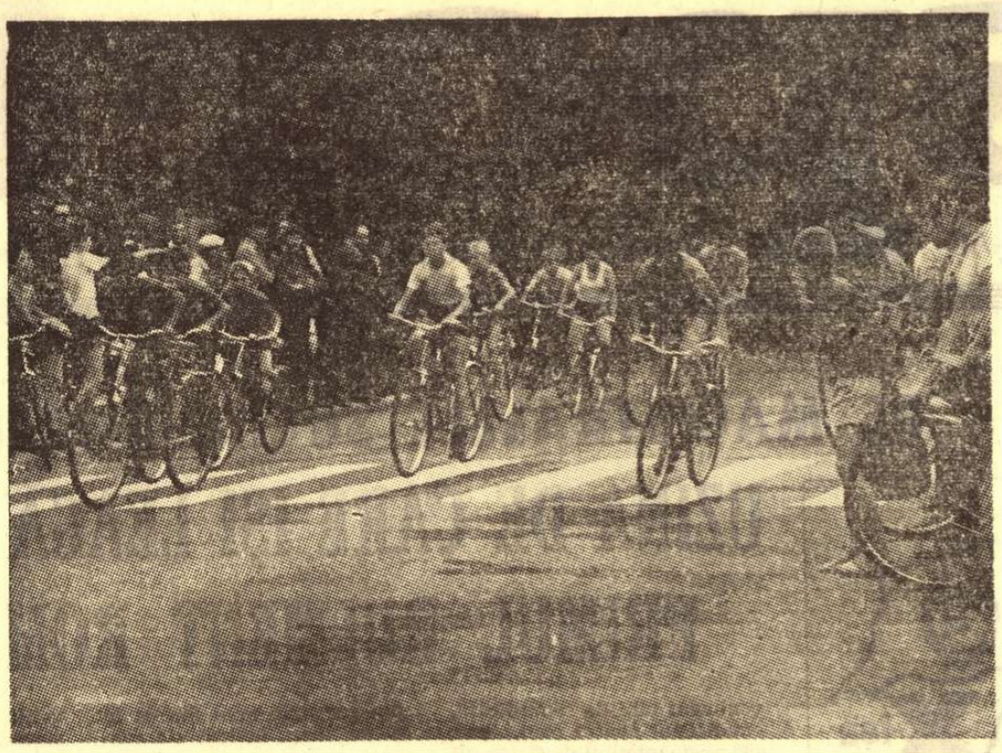

Start furibund, la categoria a III-a, în str. Cîmpinei.

ÎN PLUTON...

PENTRU CINE VREA SĂ AUDĂ...

După „Turul României", rutierii au fost solicitați la startul altor competiții de amploare. Vineri și duminică, de pildă, la Brașov, cicliștii și-au disputat titlurile de campioni ai țării la contratimp individual și fond. Fiindcă i-am urmărit îndeosebi pe alergătorii din categoriile juniori mari și juniori mici mă voi referi în special la ei.

Schimbarea traseului inițial al campionatului de fond (ploile neîntrerupte au impus aceasta) n-a micșorat cu nimic dificultatea disputei cicliștilor din tînăra generație. Întrecîndu-se pe șoseaua spre Sibiu, care are un relief variat, și sosind în Poiana Brașov la capătul unui urcuș greu de 8 km, juniorii au fost supuși unui sever (poate chiar prea sever) trial. În plus, ploaia și vîntul au făcut ca nivelul durităților să crească aproape de limita maximă a posibilului. În condițiile arătate, evoluția generală a juniorilor, a celor care au ajuns pînă la capătul cursei, indiferent de media **orară** realizată, merită elogiul specialiștilor.

Dintre cei peste 100 de juniori care s-au prezentat la startul celor două probe de campionat, o serie — cam 25—30 — au arătat calități pentru sportul greu care este ciclismul, posibilități ca într-un viitor nu prea depărtat, prin muncă susținută, prin conștiinciozitate și disciplină, să ajungă în plutonul fruntaș al sportului nostru cu pedale. Este meritul antrenorilor din București, Brașov, Cluj, Tg. Mureș și din alte orașe. La contratimp individual au ieșit în evidență, ca alergători de valoare deosebită, cu forță remarcabilă, **Vasile Miu și Teodor Drăgan** (juniori mici), **Florian Porcărașu, Constantin Tănase și Cristian Tudoran** (juniori mari), iar la fond **Vasile Miu și Teodor Drăgan, Ion Selejan, Nicolae Gavrilă și Mihai Hrisoveri.**

Am remarcat, cu prilejul acestor campionate, desfășurate pe șosele de munte, că oamenii care au o pregătire bună, chiar dacă ea a fost efectuată la șes (Vasile Miu, Teodor Drăgan, Nicolae Gavrilă ș.a.), pot face față cu brio urcușurilor grele. Totul este ca antrenamentul să aibă volumul și intensitatea necesare, ca alergătorul să participe conștient la efectuarea lui, să depună toate străduințele pentru îndeplinirea programului fixat. Am spus aceste lucruri pentru a elimina din capul locului așa-zisul handicap existent între alergătorii din localitățile de munte și cei de la șes. Repet, totul depinde de măiestria antrenorului, de conștiinciozitatea elevului.

Spuneam la începutul acestui articol că la Brașov condițiile de concurs — din cauza vremii nefavorabile — au fost foarte grele. Tocmai pentru aceasta, organizatorii — F. R. Ciclism și comisia de specialitate din orașul Brașov — ar fi trebuit să ia măsurile necesare pentru protejarea tinerilor cicliști. Ajunși în Poiana Brașov pe o ploaie torențială, cicliștii n-au găsit găzduire nicăieri. Deși erau uzi pînă la piele, li s-a refuzat staționarea în restaurantul din dreptul sosirii (Poiana mică) pe motiv că nu consumă decît ceaiuri. Mulți dintre juniori au trebuit să plece imediat la Brașov și de acolo (fiindcă nimeni nu le-a asigurat posibilitatea să facă o baie caldă) și-au continuat drumul spre Predeal sau Dîmbul Morii. A fost prea mult pentru niște copii pe care dorim să-i atragem spre practicarea ciclismului! Vor învăța oare cei în cauză ceva din trista experiență a Brașovului?

Marin NICULESCU

BAZAR HEBDOMADAR

SPECTATORII

În toiul eforturilor care se materializează în presă, vizînd nobilul scop etic de a-i ajuta pe unii spectatori în revizuirea — pe ici, pe colo, prin părțile esențiale — a comportamentului exploziv manifestat, adesea întristător, pe stadioane și în sălile de sport, în toiul acestor eforturi, zic, citesc în ultimul număr al săptămînalului **Fotbal**, sub semnătura, între paranteze apărătoare, **a. n.**, următoarea frază: **„În această direcție** (a stimulării sportivității publicului, n.n.), **„Trofeul Petschowski", decernat de ziarul „Sportul" orașului Craiova, după notări la fiecare etapă de campionat, a fost ultima inițiativă lăudabilă în această direcție".** Cum se poate observa, fraza are un parfum deosebit, dar abuzul de direcții a făcut-o să-și piardă direcția. Nu, această inițiativă lăudabilă nu este, nu poate fi **ultima** — cum atît de ingenios scrie citatul **a. n.** —, ci doar o verigă într-un lanț de preocupări întinse și spre viitor, toate vizînd normalizarea raporturilor dintre spectatori și sport.

Un binecunoscut loc comun ne-a obișnuit cu ideea că sportul competițional este un act colectiv, este un **spectacol** — deci, obligatoriu, spectatorii sînt factori activi în desfășurarea lui. Dintr-un amor părintesc greșit înțeles, spectatorii — numai unii dintre ei, har Domnului! — au ajuns să-i considere pe idolii lor ființe care nu ar avea obligația, **întotdeuna,** să se supună normelor vieții civilizate, legilor care fac posibilă existența în comun.

O adulație oarbă, nediferențiată logic, îi animă pe unii dintre noi, și astfel ne creștem idolii strîmb. Începem prin a le ierta ieșirile brutale în terenul de sport — uneori chiar le incităm și le încurajăm —, apoi acceptăm ca normale ieșirile lor sub-umane în viața de fiecare zi. Concret? Trei dintre cei care conlucrau la faima **Universității**-Cluj — am regretul de a nu le mai cita numele — s-au făcut culpabili de huliganism ordinar, vizînd atenție penală. Comportamentul lor este — alături de fraternizarea la bodegă cu antrenorul Cîrjan, semnalată în săptămînalul **Fotbal** de Eugen Barbu — și rezultatul modului în care noi, spectatorii, am știut să ne cocolișim idolii. Trebuie să ne simțim vinovați, într-o anumită măsură, noi toți pentru eșecul moral al celor trei, deoarece printre noi se află și aceia care, ei înșiși, au dat exemple, ca spectatori, că orice ar fi cu putință pe terenurile și în sălile de sport. Participanți și unii și alții — sportivi și spectatori — la realizarea spectacolului sportiv, este firesc să ne influențăm reciproc. Cum vrem să citim în sport — dincolo de încleștarea fizică — o expresie a unor virtuți spirituale, a purității rămasă proaspătă și egală sieși încă din timpii de aur ai copilăriei, dacă noi înșine ne îngăduim sau le îngăduim unora dintre noi manifestări dezonorante?

Am ajuns să visez tribune pline de mii de spectatori dintre care 90% — abătîndu-și ochii, pentru moment, de la spectacolul din arenă — să-i șuiere haiducește pe cei 10% (pentru că nu pot fi mai mulți!), care animalizează sportul. Acel șuier ar fi asemeni izbucnirii pure a ciocîrliei îmbătată de senin, de soare și de frumusețe.

Al. CĂPRARIU

REFLECȚII DUPĂ EUROPENELE DE BOX (III)

Finișul, criteriu esențial în meciuri echilibrate

Criteriul esențial, sau mai bine-zis esența criteriilor care stau la baza acordării deciziilor în meciurile echilibrate sub raportul numărului de lovituri, rămîne totuși condiția fizică a sportivilor. Trebuie să recunoaștem că acordarea unor decizii în box implică aspecte subiective, oricît stăruință s-ar depune din partea judecătorilor de a evita acest lucru. Sînt meciuri în care spre sfîrșitul ultimului minut de repriză sau chiar al ultimului minut din cele trei reprize, judecătorul nu a reușit să întocmească elementele care să-l determine cărui boxer să acorde repriza respectivă sau, în multe cazuri, decizia de învingător. În această stuație, el așteaptă, și își dorește chiar, ca înaintea gongului care anunță finalul reprizei sau meciului, să se petreacă ceva deosebit în ring care să-i justifice preferința. Acest „ceva" este așa-numitul finiș care poate fi comparat cu zvîrlirea pe ultimii metri într-o cursă atletică sau cu „aruncarea" bicicletei pe linia de sosire într-o strînsă dispută ciclistă.

Putem afirma, fără să greșim, că în meciurile Cutov—Pilicev, Ciucă—Novikov, Dumitrescu — Cosentino și altele, numărul loviturilor pe parcursul celor trei reprize nu ar fi fost edificator în desemnarea învingătorului. Dar, deciziile unanime pronunțate de judecători în aceste meciuri au fost mult influențate de faptul că boxerii noștri au aplicat partea lor de lovituri în finalul reprizelor și, în mod deosebit, în finalul meciurilor.

Și ca să exemplificăm de ce judecătorul danez Nielsen, de exemplu, la un punctaj egal, 59—59, l-a preferat pe Ciucă în meciul cu Novikov, ne vom folosi de graficul alăturat, din care rezultă clar că ultima repriză, în care Ciucă a recuperat diferența de un punct cu care adversarul său conducea, a restabilit egalitatea și a marcat în același timp curba a cărei prelungire (aici intervine influența finișului) justifică decizia dată.

În felul acesta se explică de multe ori și acel punct în plus acordat de judecători într-o repriză, care ca număr de lovituri și ca aspect tehnic a fost echilibrată, dar al cărei ultim minut a fost marcat intens de acțiunile și loviturile unuia dintre boxeri.

Cunoscînd aceste lucruri, ne explicăm și decizia acordată lui Rozek în meciul cu Mihai Aurel, unde trei din cei cinci judecători, la egalitate de puncte (58:58), l-au preferat pe polonez, care într-adevăr a fost superior în ultima repriză. Aspectul discutabil al acestui meci rămîne însă acela legat de întrebarea dacă reușise Rozek, prin ultima repriză, să recupereze tot ce pierduse în primele două. Opiniile sînt împărțite, dar noi trebuie să reținem faptul că majoritatea judecătorilor s-au orientat după ultimele trei minute de luptă. Și acest lucru să fim convinși că se va întîmpla și la viitoarele mari competiții internaționale.

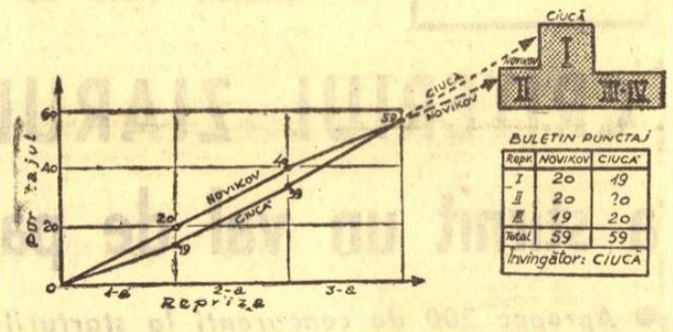

Oricum am încerca să justificăm preferințele judecătorilor atunci cînd pe buletine apare egalitate de puncte, nu am reușit să explicăm totuși decizia în meciul Tatar—Orban, și aceasta pentru bunul motiv că la sfîrșitul acestei dispute nu se putea ridica problema egalității. Referitor la acest caz, mi-aș permite să dau o explicație... indirectă. Unul dintre judecătorii care l-au „văzut" învins pe Tatar a oficiat și la întîlnirea Mircovici (Iugoslavia) — Schubert (R.F.G.) și în timp ce trei din oficiali au acordat victoria primului boxer cu un meritat 60—57, judecătorul în cauză a punctat tot 60—57 dar... pentru Schubert! De obicei, în aceste situații se spune „fără comentarii", dar noi vom comenta fiindcă, din păcate, acest caz nu este singular.

Înainte de a face acest lucru, însă, trebuie să precizăm că cel puțin vinovat într-o asemenea situație este boxerul declarat învingător și chiar dacă nu-i aplaudăm „victoria", să-i respectăm totuși dîrzenia cu care și-a apărat șansa, gîndindu-ne că „dezaprobările" ce-i sînt adresate nejustificat, reprezintă pentru el lovituri mult mai puternice decît cele primite de la adversarul din ring.

La turneul de box din cadrul J. O. de la Tokio, japonezii își manifestau dezaprobarea la anunțarea unei decizii greșite, printr-o tăcere deplină. Temperamentul nostru s-ar împăca destul de greu cu acest gen de „protest", dar trebuie să recunoaștem că uneori o parte din spectatorii noștri își manifestă astfel nemulțumirile legate de o decizie, încît „atmosfera" creată se răsfrînge în mod nejustificat asupra tuturor, inclusiv asupra celor care în orice ocazie cu putință susținem, pe reale temeiuri, că publicul nostru la competițiile de box este competent, obiectiv și... disciplinat.

Dar, fiindcă vorbim de decizii, trebuie să arătăm că au fost meciuri — și nu puține — unde „opiniile" judecătorilor au fost la distanțe de 4,5 și chiar... 9 puncte, la același meci. Oricît aspect subiectiv implică o decizie la un meci de box, dar cînd patru judecători punctează 60-55 sau 60-56 pentru un boxer, iar al cincilea judecător punctează 60—56 pentru celălalt boxer, nu poți crede altceva decît că judecătorul respectiv sau a confundat numele boxerilor (lucru nepermis chiar la oficiali de categoria a III-a) sau s-a dovedit complet nepregătit pentru sarcina cu care a fost onorat de a oficia la o asemenea mare competiție.

Se discută mult în ultima vreme cum este mai bine să se puncteze, larg sau strîns? Problema este atît de complexă încît, după părerea mea, ar trebui să constituie subiect aparte în preocuparile comisiei de arbitraj A.I.B.A. și analizată pe baza unor date rezultate din însăși activitatea judecătorilor la marile competiții.

Personal, apreciez că pentru a evita pe cît posibil egalitatea pe buletinele de punctaj, pentru a reflecta prin decizii cît mai corecte realitatea celor petrecute în ring, este necesar ca, cel puțin la primele 5—6 categorii de greutate, punctajul să fie foarte larg. Acest lucru este posibil cu atît mai mult cu cît la meciurile din cadrul acestor categorii numărul loviturilor este mult mai mare decît la meciurile categoriilor mari. Se poate dovedi că un boxer de categorie mușcă are o frecvență a loviturilor, pe parcursul unui meci, de cca 2,5—3 ori mai mare decît a unui boxer de categorie grea. În această situație superioritatea într-un meci de categoria 51 kg se manifestă faptic printr-un număr mai mare de lovituri decît într-un meci de categoria 81 kg. Totuși, în prezent, punctajul judecătorilor este asemănător, indiferent de categoria de greutate.

Este necesar să se renunțe definitiv la punctarea reprizelor după aspectul „în ansamblu" al luptei (ceea ce s-ar traduce cu... cîntarul după „ureche") — procedeu care generează greșeli — și să se treacă cu mult curaj la punctarea reprizelor în funcție de numărul de lovituri, lucru care de altfel este prevăzut în regulamentul A.I.B.A. Și așa procedîndu-se, punctajul la meciul Tatar-Orban, după părerea mea, ar fi fost 20—15 repriza I, 20—16 II, 16—20 repriza III, respectiv un total de 56:53, care ar fi fixat într-adevăr pe realul învingător. Or, buletinele la acest meci au decis învingătorul prin 59—39 sau 59—58, punctaj care, în mod normal, numai la meciuri de categorii mari se poate întîlni.

Fără pretenția de a susține că această opinie nu comportă discuții, am totuși convingerea că astfel de „căutări" pot îmbunătăți deciziile, pot contribui ca în viitor să avem și noi cel puțin o decizie la o mare competiție internațională în care punctajul celor cinci judecători să fie același. Cînd pe panoul de anunțare a rezultatelor va apare o astfel de decizie, sînt convins că aplauzele vor fi adresate și oficialilor respectivi.

ing. Constantin CHIRIAC
arbitru internațional

Uzina de care își leagă numele primul rulment

(Urmare din pag. 1)

școala, sub multiple forme — de calificare, de maiștri, licee — a îmbogățit bagajul de cunoștințe indispensabile mînuirii unor mașini ce lucrează cu precizie de sutimi și miimi de milimetru.

★

La Rulmentul, ca în atîtea uzine din țara noastră, orele de după programul de muncă înseamnă învățătură, o bogată activitate culturală. Formația de dansuri se pregătește pentru faza interjudețeană din cadrul concursului republican al echipelor de amatori. Și cei de la muzică ușoară au ieșit victorioși în faza pe oraș, iar brigada artistică are și „surori mai mici" pe secții de producție. Artiștii nu sînt alții decît ei, strungarii, matrițerii, lăcătușii, tehnicienii, acei tineri pe care i-am văzut aplecați peste bancul de lucru sau mașini.

★

Dar sportul, această activitate cotidiană în viața a sute de mii de oameni, mai ales tineri, este prezent la Uzina Rulmentul?

— **Da** — ne-a spus tov. Gh. Marin, secretarul Consiliului asociației sportive, în viața de zi cu zi șeful serviciului depozite. Apoi, afirmația a fost susținută de cîteva cifre și fapte concludente. Asociația are în evidența sa 172 de sportivi legitimați. Și nu numai scriptele confirmă acest lucru, ci activitatea ce se desfășoară. Echipa de handbal fete este prezentă în prima divizie a țării, băieții de la orientare turistică sînt campioni națională, fetele au obținut rezultate aproape la fel de bune (locul II). Fotbaliștii activează în campionatul orășenesc, iar cei de la popice au ratat de puțin calificarea în A. Popicele sînt însă sportul celor mai mulți de la Rulmentul. Această disciplină se bucură de o popularitate deosebită, se practică la nivel de masă și acest lucru îi prilejuiește instructorului voluntar, electricianul I. Lateș, posibilitatea selecționării unor elemente de perspectivă. Faptul că s-au alcătuit și echipe de rezervă e grăitor. Ar mai fi de adăugat șahul, tenisul de masă, boxul, sport în care controlorul tehnic Vl. Covalschi — în timpul liber instructor sportiv — a reușit să trimită la fazele județului și la „zone" cîteva elemente talentate.

Cine sînt sportivii Rulmentului? Tineri muncitori, tehnicieni sau ingineri, oameni la adresa cărora se spun numai cuvinte de laudă: metrologul Alice Johan, distribuitoarea Olimpia Armancu, electricianul Iuliana Naco, maestră emerită a sportului la handbal, inginerii C. Schuler și M. Lexen — orientare turistică, strungarii D. Bîgiu și V. Boldiș, lăcătușul M. Crăciun, montorul A. Sasz — la fotbal, strungarii M. Teodorescu, I, Dragomir, forjorul C. Gherman, lăcătușul Gh. Cristea; boxerii care au adus de la competițiile organizate pe plan local multe diplome.

— **Rezultatele ar fi putut fi și mai bune,** ne spunea secretarul asociației. **Ne lipsește însă o bază sportivă proprie, un teren de fotbal, unul de handbal sau volei. Vom amenaja o popicărie, iar la club se va juca tenis de masă și șah. Dar nu e suficient. Organizăm săptămînal întreceri de popice pentru cei ce doresc să practice acest sport. Alteori echipele de fotbal ale secțiilor forje, strungărie, tratament, carcase, scularie se întrec în partide de fotbal ce stîrnesc interes și pasiune. Dar drumul pînă la terenul din comuna Sf. Petru înseamnă timp irosit, uneori chiar renunțări. Poate că organele în drept nu vor uita că la Rulmentul terenurile de sport, simple, sînt o necesitate. E un deziderat firesc. E vorba de un colectiv tînăr, dornic să petrecă ore de reconfortare în tovărășia sportului cu care s-a împrietenit.**

★

Iată pe scurt frînturi din preocupările unui colectiv de care sînt legate frumoase realizări. Aici, unde s-a scris istoria primului rulment românesc, oamenii muncesc cu sîrg, pentru ca apoi să-i întîlnești în sălile de lectură, pe scena artistului amator, în sălile de curs, pe terenul de sport. Preocupări cotidiene ale celor ce înregistrează în aceste zile noi izbînzi în muncă și pe care le închină marilor evenimente — Congresul partidului și a 25-a aniversare a eliberării patriei.

FĂNIȘOR, FAVORITUL DERBYULUI!

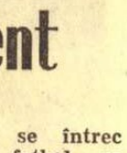

Vreme umedă și rece, asistență redusă — și totuși reunirea de duminică și-a păstrat semnificația scontată. În primul rînd, a pasionat confruntarea derbyștilor din proba de fond: Premiul de încercare. Confirmînd așteptările, Fănișor a obținut din nou un succes clar, înfrîngînd net, la finiș, opoziția principalilor săi adversari, Arena, Hirtop, Jalba și Făgaș. Trebuie să recunoaștem că de data aceasta Olteanu l-a condus ireproșabil. Fiul lui Succes a devenit astfel favorit pentru marea probă din 27 iulie. Din restul rezultatelor, subliniem victoria lui Fetru în premiul Grădiștea, precum și faptul că Ichim a colaborat la obținerea acestui succes printr-o conducere plină de tact. De asemenea, vom arăta că Traian Marcu a fost foarte inspirat în conducerea lui Hîrșovița și Menajer, că Frunzar s-a împăcat de minune cu intențiile lui Teofil și că Traian Marinescu figurează tot mai des pe lista cîștigătorilor, ceea ce trădează unele intenții de cumințenie!...

Dar farmecul reuniunii l-a constituit măsura conducerii ca în cursele cu pariu pentru ordinea triplă montele partanților să fie cunoscute numai în ziua de curse. Măsura întrunește aprobarea majorității spectatorilor, dar ea ar trebui să includă și participarea driverilor, nu numai cercul restrîns al antrenorilor. Un grup de cititori ai ziarului ne semnalează foarte just procentul frecvent al accidentelor de harnașament care maschează uneori fluctuații de performanță. „În orice întreprindere, neglijența în timpul serviciului se pedepsește" ne scriu cititorii menționați, și noi subscriem integral unei asemenea idei. În sfîrșit, alți cititori sugerează conducerii — prin intermediul nostru — înființarea unor agenții hipice în cartierul Balta Albă și Drumul Taberei. Rezultate tehnice: 1. Tipic (T. Matinescu), Nicușor, Filigrama 39,8, 2. Oglinda (V. Gheorghe), Dolina, Rezerva 33,9, 3. Frunzar (S. Teofil), Camelia, Stolnic 31. 4. Fetru (C. Ichim), Orator, Făclia 28.6. 5. Hîrșovița (T. Marcu), Odinioară, Oracol 32,2, 6. Fănișor (I. Olteanu), Arena, Hirtop 27,5, 7. Menajer (T. Marcu), Zaraf, Hortansa 28,2. 8. Obîrșia (F. Pașcă), Hiparion, Zavera 44.6.

Niddy DUMITRESCU

ARMONIE

(Urmare din pag. 1)

tea (de la distanța calității de suporter) pentru altele ori pentru toate. A face sport, a iubi sportul, înseamnă — totodată — a ne obișnui să gîndim în imagini armonioase — iar armonia, înainte de a fi poezie, este fără îndoială știință.

Am pretenția că nu sînt un exaltat descifrînd în frumusețea mișcării sportive asemenea nobile valențe. Martoră îmi e, și de data aceasta, tot viața. În măsura în care dezvoltarea orînduirii noastre a devenit tot mai pregnant un proces conștient, bazat pe cunoașterea legilor obiective ale progresului social, emanație a unei gîndiri creatoare, științifice, în aceeași măsură s-a simțit necesitatea dezvoltării mișcării sportive, amendîndu-se ideea retrogradă că aceasta ar fi doar un agreabil divertisment, un deconectant recomandat omului trăind într-un secol nervos.

Există o vîrstă, cea a adolescenței, laborator complex al formării personalității umane, care, în afara sportului, sau aflată într-un raport de simplă „vizită de curtoazie" cu el, și-ar irosi în zadar eforturile de asimilare și perfecționare, s-ar zbate între ambiție și neputință. Este motivul pentru care aplaud (și mi-aș dori în viitor motivele s-o fac cu și mai multă vigoare) atitudinea școlii noastre, ieșită azi din faza de timiditate, de a asigura orelor de sport și practicării, în general, a sportului în instituțiile de învățămînt, un regim care să anuleze penibila situație de altădată cînd educația fizică se afla la periferia interesului, gratificată cu o expresie devenită pejorativă — aceea de „dexteritate". La tête et les jambes **nu-s, n-au cum fi două noțiuni antagoniste. Sînt, indiscutabil, părți egale în drepturi ale unei unice armonii.**

MINISTERUL TRANSPORTURILOR AUTO, NAVALE ȘI AERIENE

Direcția generală a aviației civile TAROM

Anunță că primește înscrieri la examenul de admitere pentru anul școlar 1969/1970 la:

Școala de piloți cu durata de 3 ani

Școala funcționează în provincie cu regim de internat, elevii avînd asigurate gratuit, masa, cazarea și echipamentul.

CONDIȚIILE DE ADMITERE LA EXAMEN SINT:

— **Absolvent de liceu cu diplomă de bacalaureat.**
— **Vîrsta 18—23 ani împliniți pînă la 1 sept. 1969**
— **Stare perfectă a sănătății.**
— **Domiciliul stabil în București.**

Examenul de admitere se ține între 15 aug. — 1 sept. 1969 din materia cuprinsă în programele școlare ale claselor IX—XII la matematică și fizică. Vizita medicală este eliminatorie.

Inscrierile se primesc zilnic pînă la data de 10 aug. 1969 între orele 13,00—15,30 la Serviciul personal TAROM, Aeroportul Băneasa, unde solicitanții vor prezenta:

— Cerere de înscriere tip.
— Certificatul de naștere (copie legalizată).
— Diploma de bacalaureat (în original, însoțită de o copie).

La absolvirea școlii, elevii piloți primesc și livretul militar. La terminarea școlii, absolvenții vor fi încadrați în întreprinderea de aviație civilă, cu sediul în București.